

колите си... Те обитават главно околностите на Дунав, от Никопол до Русчук. Няма палатки, но те поставят своите постелки откъм сенчестата страна на каруците си косо спрямо земята като чергило и се настаняват под него (Petulengro 1915-16: 6, 15-18, 31, 44, 48-50, 52-53).

В търсене на препитание, за предлагане на своите стоки, циганските катунци са в непрекъснато движение. Виждаме ги край : „... Казанлък е нашата цел... представете си нашето изумление, когато пред нас забелязахме крачещ със същата походка циганина, когото срещнахме на влизане в Шипченския проход.

Един възглас в устата на всички: „Браво”. Поласкан, мургавият човек се усмихва като разкрива здрави зъби, поставя ръка на сърцето и се покланя.... В преградията на Казанлък минаваме край катун на неговите сънародници... Недалеч от „... Татар Пазарджик в табор на

цигани джамбази се открояват на небесния фон парцаливи палатки, черни жени, коне на свобода и голи деца с изпъкнали кореми” (Кейе 2006: 129, 158).

Около пасищата на града (София – б.а.) „Циганите чергари (катунари) рядко се явяват. Техните нечисти, черни колиби, чиито разположение всеки ден се сменя, изглежда отдалеч като купища смет” (Иречек 1899: 34).

Във Варна „Отвъд това село (циганската махала – б.а.) в още по-голяма близост до общественото бунине се виждат нахъсаните палатки на номадските цигани – по всяко време на годината, с изключение на зимата. Това са доста групи и нескопосани убежища, построени от купища сбрани пръчки и полуразлагащ се плат” (Макфий 2007: 66).

През 30-те-40-те год. на XX век кардарашите (бакърджии) и лингури/мечкадарите возят в каруците си леки, предварително обработени колове, от които правят дървената конструкция на катуна. По-заможните за покритие ползват каракачански чулове/ козаци. По-бедните ги покриват